

# იესო ქრისტეს გამოცხადება — ნომერი რვა

ერის დაბადება

Jeff Pippenger

2023-10-31

შუალამის შემახილის უწყება თავის დასაწყისში დასრულდა საგამომძიებლო სამსჯავროს გახსნისას, და შუალამის შემახილის უწყებაც მთავრდება აღმასრულებელი სამსჯავროს გახსნისას. ისლამის მესამე ვაი განაჩენს მოაქვს შეერთებულ შტატებზე კვირა-დღის კანონის გატარებისათვის, და იგი წარმოადგენს განგრძობად და მზარდ სამსჯავროს მთელ მსოფლიოზე იმის გამო, რომ მათ მიიღეს თავიანთი საკუთარი კვირა-დღის კანონი სამოქალაქო მდევნელი ძალაუფლების ზეწოლის ქვეშ, რომელიც წარმოდგენილია ათი მეფით, რომელთაც მეძაობა ჩაიდინეს იზებელთან, ტვიროსის მეძავთან.

„როცა ამერიკა, რელიგიური თავისუფლების ქვეყანა, პაპობასთან გაერთიანდება სინდისზე ძალდატანებით და ადამიანთა იძულებით, რათა პატივი მიაგონ ცრუ შაბათს, დედამიწის ყოველი ქვეყნის ხალხი მიყვანილი იქნება, რომ მის მაგალითს გაჰყვეს.“ Testimonies, volume 6, 18.

დიდი ბრძოლის კვირადღის კანონისათვის ბრძოლა მაშინ სრულად იწყება. მაშინ სატანა გამოჩნდება, რათა ქრისტეს სახე მიიღოს.

„პაპობის ინსტიტუციის განმამტკიცებელი დადგენილებით, რომელიც ღვთის კანონის დარღვევით ამოქმედდება, ჩვენი ერი სრულად გაწყვეტს კავშირს სიმართლესთან. როდესაც პროტესტანტიზმი უფსკრულზე გადმოწვდის თავის ხელს, რათა რომაული ძალის ხელი ჩასჭიდოს; როდესაც იგი უფსკრულზე გადაეწვდენა, რათა ხელი ჩამოართვას სპირიტიზმს; როდესაც, ამ სამმაგი კავშირის გავლენით, ჩვენი ქვეყანა უარყოფს თავისი კონსტიტუციის ყოველ პრინციპს, როგორც პროტესტანტული და რესპუბლიკური მმართველობის საფუძველს, და მოამზადებს გზას პაპური სიცრუისა და ცდომილებების გავრცელებისთვის, მაშინ გვეცოდინება, რომ დადგა სატანის საოცარი მოქმედების დრო და რომ აღსასრული ახლოსაა.“ დამოწმებული, ტომი 5, 451.

ეროვნულ განდგომილებას მოჰყვება ეროვნული დაღუპვა.

„ამერიკის შეერთებული შტატების ხალხი შეღავათმინიქებული ხალხი იყო; მაგრამ როდესაც ისინი შეზღუდნენ რელიგიურ თავისუფლებას, დათმობენ პროტესტანტიზმს და მხარდაჭერას აღმოუჩენენ პაპიზმს, მათი დანაშაულის საზომი აღივსება, და „ეროვნული განდგომილება“ ზეცის წიგნებში ჩაიწერება. ამ განდგომილების შედეგი იქნება ეროვნული დაღუპვა.“ Review and Herald, May 2, 1893.

უგუნური ლაოდიკეელი ადვენტისტები ხელს უწყობენ პაპობრივ ძალაუფლებას და დამხობილნი არიან, მაშინ როცა ქრისტეს სხვა ფარა, რომელიც ჯერ კიდევ

ბაბილონშია, თავს აღწევს პაპობის ხელს.

იგი შევა აგრეთვე დიდებულ ქვეყანაში, და მრავალი ქვეყანა დაემხოვა; მაგრამ ესენი გაექცვიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ყამონის ძეთა უპირველესნი. დანიელი 11:41.

ისლამი მოულოდნელად დაატყდება თავს შეერთებულ შტატებს, რადგან მეშვიდე საყვირი მოაქვს სამსჯავრო ვაებას კვირადღის კანონის მიღებისთვის.

და ვიხილე და მოვისმინე ერთი ანგელოზი, რომელიც ცის შუაგულში დაფრინავდა და დიდი ხმით ამბობდა: ვაი, ვაი, ვაი მიწის მკვიდრთ, იმ დანარჩენი სამ ანგელოზის საყვირთა ხმების გამო, რომელთაც ჯერ კიდევ უნდა დაჰბერონ! გამოცხადება 8:13.

ნიშანი, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორ მოწმეებს წარმოადგენს, შემდეგ იოანეს მიერ გამოცხადების მეთორმეტე თავში წარმოდგენილია, როგორც მზით შემოსილი ქალი, და წინასწარმეტყველურად არის გამოსახული დასაწყისისა და დასასრულის სიმბოლიზმით.

და გამოჩნდა დიდი სასწაული ცაში: დედაკაცი, მზით შემოსილი, და მთვარე მის ფერხთით, და მის თავზე გვირგვინი თორმეტი ვარსკვლავისა. და იგი, მუცლადღებული, ღაღადებდა, შობად ტანჯული და შობის სატკივართი შეწუხებული. და გამოჩნდა სხვა სასწაული ცაში; და აჰა, დიდი წითელი გველეშაპი, რომელსაც ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა, და მის თავებზე შვიდი გვირგვინი. და მისმა კუდმა წარიტაცა ცის ვარსკვლავთა მესამედი და გადმოყარა ისინი მიწაზე; და გველეშაპი დადგა იმ დედაკაცის წინაშე, რომელიც მშობიარედ იყო, რათა, როგორც კი შობდა, შეეჭამა მისი ყრმა. და შვა ძე მამრი, რომელიც უნდა მწყემსავდეს ყველა ერს რკინის კვერთხით; და მისი ყრმა ატაცებულ იქნა ღმერთთან და მის ტახტთან. გამოცხადება 12:1-5.

იგი დგას მთვარეზე და შემოსილია მზით. მთვარე მზის ანარეკლია და ამიტომ, წინასწარმეტყველურად, მზის ტიპს წარმოადგენს. მის გვირგვინში არსებული თორმეტი ვარსკვლავი წარმოადგენს ძველი ისრაელის დასაწყისში არსებული ძველი ისრაელის თორმეტ ტომს, რომლებიც წინასახედ წარმოადგენენ ძველი ისრაელის დასასრულში არსებულ თორმეტ მოწაფეს. ეს თორმეტი ვარსკვლავი, რომლებიც ძველი ისრაელის დასასრულში თორმეტი მოწაფეა, აგრეთვე არიან თანამედროვე ისრაელის დასაწყისში თორმეტი მოციქული. მაშასადამე, ისინი წინასახედ წარმოადგენენ ას ორმოცდაოთხ ათასს თანამედროვე ისრაელის დასასრულში, რომლებიც მოწაფენიც არიან და მოციქულნიც. იმ ისტორიის დასაწყისში, სადაც მოწაფეები ერთდროულად წარმოადგენენ ძველი ისრაელის დასასრულს და მოციქულები — თანამედროვე ისრაელის დასაწყისს, ქალი, რომელიც ეკლესიაა, ორსულად იყო ქრისტეზე. იგი არის „ძე-კაცი“, რომელიც თავისი სიკვდილისა და აღდგომის შემდეგ აღიტაცებოდა ღმერთთან.

ამრიგად, ეს ქალი აგრეთვე განასახიერებს იმ ას ორმოცდაოთხი ათასის შობას, რომელნიც სიკვდილის ველიდან აღდგომის შემდეგ ზეცადაც ამაღლდებიან. როცა

ისინი ზეცაში იქნებიან, იგი კიდევ შობს სხვა შვილს, რომელიც წარმოადგენს იმ სხვა ფარას, რომელიც კვირა დღის კანონის დროს ბაბილონიდან გამოდის.

ვიდრე იტანჯებოდა, შვა; ვიდრე მშობიარობის ტკივილი მოადგებოდა, ვაჟი იშვა. ვის სმენია ასეთი რამ? ვის უნახავს ამგვარი ამბავი? ნუთუ ქვეყანა ერთ დღეში შობს? ან ნუთუ ერთ ერთბაშად იბადება? რადგან როგორც კი სიონი იტანჯა, თავისი შვილები შვა. ნუთუ მე მივიყვან დაბადებამდე და შობას არ მოვახდენ? ამბობს უფალი. ნუთუ მე მოვახდენ შობას და საშვილოსნოს დავხშობ? ამბობს შენი ღმერთი. ესაია 66:7–9.

მიწის მხეცის მმართველობის ჟამს ერთ ერთბაშად იშობა. ეს ერთი ას ორმოცდაოთხი ათასია, რადგან ისინი არიან ისინი, ვინც სრულყოფილად ირეკლავენ ქრისტეს ხასიათს. ისინი არიან ისინი, რომელთაც განასახიერებს „ვაჟი ყრმა“ იესო. ისინი არიან ესაიას „ვაჟი ყრმა“, რომელიც იშობა მანამდე, ვიდრე დედაკაცი მშობიარობას დაიწყებს. მკვდარი, გამხმარი ძვლები, რომელთა გამო ქვეყნიერება ხარობდა, როდესაც ისინი უფსკრულიდან ამომავალი მხეცის მიერ იქნენ მოკლულნი, ნუგეშდებულნი იქნებიან იერუსალიმში, და შემდეგ გაიხარებენ იმ დედაკაცთან ერთად, რომელიც შობს „ვაჟ ყრმას“. ისინი შობილნი არიან, ვიდრე იგი იტანჯებოდეს; ხოლო შემდეგ იგი იტანჯება და შობს „თავის“ სხვა „შვილებს“, როდესაც წარმართები მაშინ უპასუხებენ მესამე ანგელოზის უწყებას, როგორც მდინარის ძლიერი დინება, რადგან უწყება მოქცევის ტალღასავით გადაუვლის ქვეყანას. ისინი იშობიან დიდი კრიზისის დროს, რაც მისი მშობიარობის ტკივილებს განასახიერებს. გამოცხადების მეთორმეტე თავის დედაკაცს, არსებითად, ტყუპები ჰყავს. პირმშონი არიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც პირველნაყოფად არიან განსაზღვრულნი, ხოლო წარმართები — როგორც ზაფხულის მკის დიდი შემოკლება.

იხარეთ იერუსალიმთან ერთად და იმხიარულეთ მასთან, ყოველნო, ვისაც იგი გიყვართ; სიხარულით იხარეთ მასთან, ყოველნო, ვინც მის გამო გლოვობთ; რათა სწოვოთ და დაკმაყოფილდეთ მისი ნუგეშის ძუძუებით; რათა გამოსწოვოთ და დატკბეთ მისი დიდების სიუხვით. რადგან ასე ამბობს უფალი: აჰა, გავუწვდნი მას მშვიდობას, ვითარცა მდინარეს, და წარმართთა დიდებას — ვითარცა ადიდებულ ნაკადულს; მაშინ სწოვთ, მის გვერდებზე იქნებით ტარებულნი და მის მუხლებზე იქნებით ალერსით რწეულნი. როგორც დედა ანუგეშებს თავის შვილს, ასე განუგეშებთ თქვენ; და იერუსალიმში იქნებით ნუგეშდებულნი. და როცა ამას იხილავთ, თქვენი გული გაიხარებს, და თქვენი ძვლები ბალახით აყვავდება; და უფლის ხელი ცნობილი იქნება მის მსახურთა მიმართ, ხოლო მისი რისხვა — მის მტერთა მიმართ. ესაია 66:10–14.

ისინი, ვინც იერუსალიმისთვის „გლოვობენ“, არიან ისინი, ვინც მის წიაღში ჩადენილი სისამაგლეების გამო კვნესიან და ღაღადებენ და რომლებიც დაბეჭდილნი არიან; და ისინი იბეჭდებიან კვირა-კანონის წინასწარ. ჩვენ ახლა ვიმყოფებით „ეკლესიისათვის დასკვნით საქმეში“, რაც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის უკანასკნელი მომენტებია.

„ღვთის ჭეშმარიტი ხალხი, რომელთაც გულით ატარებენ უფლის საქმის სულსა და სულების ხსნას, ყოველთვის დაინახავენ ცოდვას მის ნამდვილ, ცოდვილ ხასიათში. ისინი მუდამ ერთგულად და პირდაპირ დაუპირისპირდებიან იმ ცოდვებს, რომლებიც ასე იოლად ეუფლება ღვთის ხალხს. განსაკუთრებით ეკლესიისთვის დასკვნით საქმეში, იმ ბეჭდვის ჟამს, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი უნდა წარდგეს ღვთის ტახტის წინაშე უბიწოდ, ისინი ყველაზე ღრმად იგრძნობენ იმ უსამართლობებს, რომლებიც ღვთის სახელის აღმსარებელ ხალხშია. ეს ძლიერად არის წარმოდგენილი წინასწარმეტყველის მაგალითში უკანასკნელი საქმის შესახებ, მამაკაცთა სახით, რომელთაც თითოეულს ხელში სასაკლავო იარაღი უჭირავს. მათ შორის ერთი სელით იყო შემოსილი და გვერდზე მწერლის სამეღნე ეკიდა. ‘და უთხრა მას უფალმა: გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და ნიშანი დაადე შუბლებზე იმ კაცებს, რომელნიც ოხრავენ და ტირიან ყველა იმ სისამაგლის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება.’“ ტესტიმონიები, ტომი 3, 266.

ისინი, ვინც „კვნესიან და მოთქვამენ“, იღებენ ბეჭედს მანამდე, ვიდრე დამღუპველი ანგელოზები, სასაკლავო იარაღებით შეიარაღებულნი, გაივლიან ეკლესიაში, რომელიც წარმოდგენილია როგორც იერუსალიმი.

ბრძანება ასეთია: „გაიარე ქალაქის შუაგულში, იერუსალიმის შუაგულში, და ნიშანი დაუსვი შუბლზე იმ კაცებს, რომლებიც ოხრავენ და ღაღადებენ ყველა იმ სისამაგლის გამო, რაც მის შუაგულში ხდება.“ ეს ოხრასა და ღაღადის აღმტეხნი სიცოცხლის სიტყვებს აცხადებდნენ; ამხელდნენ, არიგებდნენ და ევედრებოდნენ. ზოგიერთმა, ვინც ღმერთს უპატივცემულობას აყენებდა, მოინანია და მის წინაშე გული დაიმდაბლა. მაგრამ უფლის დიდება ისრაელს განშორდა; თუმცა ბევრი კვლავ განაგრძობდა რჯულის გარეგან ფორმებს, მისი ძალა და თანდასწრება მოკლებული იყო.

„იმ ჟამს, როდესაც მისი რისხვა განაჩენებში გამოვა, ქრისტეს ეს თავმდაბალი, თავდადებული მიმდევარნი დანარჩენი მსოფლიოსგან გამოირჩევიან თავიანთი სულის სატანჯველით, რომელიც გოდებითა და ტირილით, მხილებებითა და გაფრთხილებებით გამოიხატება. მაშინ, როცა სხვები ცდილობენ არსებული ბოროტებისთვის საფარველი გადააფარონ და ყველგან გავრცელებული დიდი უკეთურება გაამართლონ, ისინი, რომელთაც ღვთის პატივისადმი შური და სულებისადმი სიყვარული აქვთ, არ დადუმდებიან ვინმეს კეთილგანწყობის მოსაპოვებლად. მათი მართალი სულები დღითი დღე ივიწროებიან ურჯულოთა უწმინდური საქმეებითა და საუბრით. მათ არ ძალუძთ შეაჩერონ ურჯულოების მოვარდნილი ნიაღვარი, და ამიტომაც სავსენი არიან მწუხარებითა და შიშით. ისინი ღმერთის წინაშე გლოვობენ, ხედავენ რა, რომ სარწმუნოება შებღალულია თვით იმ სახლებში, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ. ისინი მოთქვამენ და თავიანთ სულებს იმდაბლებენ, რადგან ეკლესიაში არის თითქმის ყოველი სახის ამპარტავნება, სიხარბე, ეგოიზმი და მოტყუება. ღვთის სული, რომელიც მხილებისკენ აღძრავს, ფეხქვეშ ითელება, ხოლო სატანის მსახურნი ზეიმობენ. ღმერთი შეურაცხყოფილია, ჭეშმარიტება ძალადაკარგულია.“

ვინც საკუთარ სულიერ დაცემაზე არ მწუხარებს და არც სხვათა ცოდვებზე გლოვობს, ისინი ღვთის ბეჭდის გარეშე დარჩებიან. უფალი თავის მაცნეებს, კაცებს, რომელთაც ხელში გამანადგურებელი იარაღი უჭირავთ, ასე უბრძანებს: „იარეთ მის კვალდაკვალ ქალაქში და მოსწყლიტეთ; თქვენმა თვალმა ნუ დაინდობს და ნუ შეგებრალებათ: სრულად დახოცეთ მოხუციცა და ახალგაზრდაც, ქალწულნიც, მცირეწლოვანი ბავშვებიც და ქალებიც; მაგრამ ნუ მიეკარებით არც ერთ კაცს, ვისზედაც ნიშანია; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან.“ მაშინ მათ დაიწყეს სახლთან მდგომი უხუცესი კაცებიდან.

„აქ ვხედავთ, რომ ეკლესია — უფლის საწმიდარი — პირველი იყო, რომელმაც ღვთის რისხვის დარტყმა იგრძნო. მოხუცებულებმა, მათ, ვისაც ღმერთმა დიდი ნათელი მისცა და ვინც ხალხის სულიერი ინტერესების მცველებად იდგნენ, თავიანთი ნდობა უღალატეს. მათ დაიკავეს ის პოზიცია, რომ აღარ არის საჭირო სასწაულების და ღვთის ძალის მკაფიო გამოცხადების მოლოდინი, როგორც უწინდელ დღეებში. დროები შეიცვალა. ეს სიტყვები ამაგრებს მათ ურწმუნოებას, და ისინი ამბობენ: უფალი არც სიკეთეს მოიმოქმედებს და არც ბოროტებას. იგი მეტისმეტად მოწყალეა, რათა თავის ხალხს განკითხვით ეწვიოს. ამგვარად, „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ არის შეძახილი იმ კაცთაგან, რომლებიც აღარასოდეს აღამაღლებენ თავიანთ ხმას საყვირივით, რათა უჩვენონ ღვთის ხალხს მათი დანაშაულნი და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები. ეს მუნჯი ძაღლები, რომელთაც ყეფა არ სურდათ, სწორედ ისინი არიან, ვინც შეურაცხყოფილი ღმერთის სამართლიან შურისგებას იგრძნობენ. კაცები, ქალწულები და მცირეწლოვანი ბავშვები — ყველანი ერთად იღუპებიან.“ მოწმობანი, ტომი 5, 210, 211.

ესაიას ორმოცე თავი იწყება გაორების სიმბოლიკის გამოყენებით, რაც შუალამის ძახილის უწყების წინასწარმეტყველური მაჩვენებელია — მეორე უწყებისა, რომელიც ერთიანდება ბაბილონის დაცემის უწყებასთან. ბაბილონის დაცემა ორმაგდება, როდესაც იგი წინასწარმეტყველურად გამოიხატება. ეს გამოთქმაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი.“

და მოჰყვა სხვა ანგელოზი, რომელიც ამბობდა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით ასვა ყველა ერს. გამოცხადება 14:8.

არსებობს ბიბლიური ბაბილონის ორი პირდაპირი დაცემა და არსებობს სულიერი ბაბილონის ორი ბიბლიური დაცემა. ერთობლივად ისინი წარმოადგენენ ოთხ ისტორიულ მოწმეს, რომლებიც განსაზღვრავენ ბაბილონის დაცემის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს.

და მან ძლიერი ხმით ძლიერად შეჰლაღადა და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და გახდა ეშმაკთა სამყოფელი, ყოველი უწმინდური სულის ბუნაგი და ყოველი უწმინდური და სამულველი ფრინველის გალია. გამოცხადება 18:2.

ნამდვილმა ბაბილონმა ბაბილად დაეცა ნიმროდის დროს, და ნამდვილი ბაბილონიც დაეცა ბელშაცარის დროს. სულიერი ბაბილონი დაეცა 1798 წელს, და მისი საბოლოო დაცემა მრავალგზის არის ილუსტრირებული წმინდა წერილებში. ამ მიზეზით, ბაბილონის დაცემის უწყება შეიცავს გაორმაგების წინასწარმეტყველურ სიმბოლიზმს.

ბაბილონის დაცემასთან არის გაორმაგება, მაგრამ გაორმაგების ფენომენისათვის არსებობს კიდევ ორი სხვა ძირითადი წინასწარმეტყველური მიზეზი.

მეორე მიზეზი ის არის, რომ როგორც უწყება, იგი წარმოადგენს უწყებას, რომელსაც მეორე უწყება უერთდება. იგი ორ უწყებას წარმოადგენს. არსებობს სხვა მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტებებიც, რომლებიც დაკავშირებულია მეორე ანგელოზის უწყების მნიშვნელობასა და სტრუქტურასთან, მაგრამ ჩვენ მხოლოდ იმას აღვნიშნავთ, რომ ესაიას საბოლოო წინასწარმეტყველური თხრობა, რომელიც ორმოცე თავიდან იწყება, იწყება ნუგეშისმცემლის სიმბოლოს გაორმაგებით, რომლის მოცემასაც ქრისტე დაჰპირდა თავის ხალხს, ვიდრე იგი ზეციურ საწმიდარში დაყოვნდებოდა.

ანუგეშეთ, ანუგეშეთ ჩემი ხალხი, ამბობს თქვენი ღმერთი. ელაპარაკეთ იერუსალიმს გულითადად და შეჰღალადეთ მას, რომ მისი ბრძოლა დასრულდა, რომ მისი ურჯულოება მიტევებულია; რადგან უფლის ხელიდან მან ორმაგად მიიღო ყველა თავისი ცოდვისათვის. ესაია 40:1, 2.

ბიბლიაში არ მოიძებნება სხვა ადგილი, რომელიც ქრისტეს ხასიათის ამ ელემენტზე — როგორც ალფასა და ომეგაზე — უფრო კონკრეტულად მეტყველებდეს, ვიდრე ესაიას ორმოცე თავიდან წიგნის დასასრულამდე არსებული მონაკვეთი. როგორც ალფა და ომეგა, ქრისტე ამ მონაკვეთზე თავის სახელის ხელმოწერას — ალფასა და ომეგას — ადებს, რადგან როცა ესაიას დასასრულს მიუახლოვდებით, იგი კვლავ ანუგეშებელზე მიუთითებს; ვინაიდან ქრისტე არის სიტყვა, და იგი არის დასაბამი და დასასრული.

ასე ამბობს უფალი: ზეცა ჩემი ტახტია და ქვეყანა — ჩემი ფეხთა დასადგამი; სად არის სახლი, რომელსაც თქვენ მიშენებთ მე? და სად არის ჩემი განსვენების ადგილი? რადგან ეს ყოველივე ჩემმა ხელმა შექმნა, და ასე იქმნა ეს ყოველივე, ამბობს უფალი; მაგრამ შევხედავ ამ კაცს: მას, ვინც ღატაკია და შემუსვრილი სულისაა და ძრწის ჩემი სიტყვის წინაშე. ვინც ხარს კლავს, იმგვარია, ვითარცა კაცს კლავდეს; ვინც კრავს სწირავს მსხვერპლად — ვითარცა ძაღლს კისერს ჰკვეთდეს; ვინც შესაწირს მოაქვს — ვითარცა ღორის სისხლს სწირავდეს; ვინც საკმეველს აკმევს — ვითარცა კერპს აკურთხებდეს. დიახ, მათ თავიანთი გზები ამოირჩიეს და მათი სული თავიანთ სისამაგლეებში ჰპოვებს სიამოვნებას. მეც ავირჩევ მათთვის საცთურებს და მათ შიშებს მოვუვლენ მათზე; რადგან როცა ვუხმობდი, არავინ პასუხობდა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმენდნენ; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და იმას ირჩევდნენ, რაც მე არ მსურდა. ესაია 66:1-4.

იბადება კითხვა: რომელი სახლი აუშენა ღვთის ხალხმა მას? აღუმართეს მათ პეტრეს სულიერი სახლი თუ სატანის სინაგოგა? ღმერთი ცხადყოფს, რომ სახლი, რომელიც მან ააშენა, შედგება მათგან, ვინც არის „ღარიბი და შემუსვრილი სულისა“, და მათგან, ვინც ძრწის ღვთის „სიტყვის“ წინაშე. იგი უპირისპირებს თავის სიტყვის წინაშე მძრწოლვარეებს სხვა კლასს, რომელიც უწმინდურ შესაწირავს სწირავს და რომელმაც თავისი საკუთარი გზა აირჩია. ისინი, ვინც ამ კლასს ეკუთვნიან და უწმინდურ შესაწირავს სწირავენ, აღმოაჩენენ, როგორც იუდეველებმა აღმოაჩინეს, რომ მათი სახლი მათ გაუდაბურებულად დარჩება.

ყველა წინასწარმეტყველი ლაპარაკობს ქვეყნის აღსასრულზე, და ეს არის ილუსტრაცია იმ განსხვავებისა ბრძენთა შორის, რომელნიც მის სიტყვაზე ძრწიან, და უგუნურთა შორის, რომელნიც ღმერთს სისადაგლეებს სწირავენ, იმ სისადაგლეებს, რომლებშიც მათ სულებს ჰპოვებენ სიამეს. ამ მიზეზით, ღმერთი აირჩევს ცთომილებებს უგუნური ლაოდნიკიელი ქალწულებისთვის, რაც არის ის ცთომილება, რომელსაც მოციქული პავლე განსაზღვრავს, როგორც მოტანილს „სიცრუის“ მიღებისათვის.

„სიცრუე“ ადვენტიზმის ისტორიაში განსაზღვრული სიმბოლოა; იგი 1863 წელს მშენებლებმა მიიღეს და ადვენტიტური ისტორიის განმავლობაში მასზე აშენებდნენ. ეს იყო სიცრუე, რომელმაც ცრუ საფუძველი წარმოშვა, და იქ მათ დაიწყეს ყალბი, ცრუ ტაძრის აღმართვა. ჭეშმარიტი ტაძრის გაყალბების მათი საქმე გრძელდება „უკანასკნელ დღეებამდე“. ესაია სამოცდამეექვსე თავის კონტექსტს ათავსებს ბრძენი და უგუნური ქალწულების განყოფის ფარგლებში. ესაია მიუთითებს იმ წინასწარმეტყველორ ისტორიაზე, რომელიც მან აღნიშნა ესაია ორმოცის პირველ მუხლში, როდესაც ქრისტემ აღუთქვა ნუგეშისმცემლის გამოგზავნა 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებიდან სამნახევარი სიმბოლური დღის შემდეგ.

ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, რომელნიც ძრწით მისი სიტყვის წინაშე: თქვენმა ძმებმა, რომელთაც შეგიძულეს და განგდევნეს ჩემი სახელისათვის, თქვენ: „იდიდოს უფალი“; მაგრამ იგი გამოცხადდება თქვენს სიხარულად, ხოლო ისინი შერცხვებიან. ხმაური ისმის ქალაქიდან, ხმა — ტაძრიდან, ხმა უფლისა, რომელიც მიაგებს საზღაურს თავის მტრებს. ესაია 66:5, 6.

1798 წლიდან 1844 წლამდე, მილერიტა მოძრაობაში, უფალმა აღმართა სულიერი ტაძარი, რომელშიც იგი, როგორც აღთქმის მაცნე, უეცრად მოვიდა 1844 წელს. უფალი აღმართავს სულიერ ტაძარს ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობაში, რათა უეცრად მოვიდეს და აღთქმაში შევიდეს იმ ტაძართან. პეტრე, თავის პირველ ეპისტოლეში, მეორე თავში, იმ ტაძარს „სულიერ სახლს“ უწოდებს. ისინი, ვინც „ისმენენ უფლის სიტყვას“, არიან ისინი, ვისზეც იოანე გამოცხადებაში მიუთითებს, როცა ამბობს, რომ მსმენელნი „ნეტარნი“ არიან. ისინი არიან დროშა, რადგან დროშა შედგება „ისრაელის განდევნილთაგან“. უგუნური ლაოდნიკიელები შერცხვებიან, როცა უფალი განდიდება ფილადელფიელებში, რომლებიც ძრწიან მისი სიტყვის წინაშე, ხოლო მისი სიტყვა არის „ჭეშმარიტება“.

სამი ხმა, რომლებიც ისმის იმ პერიოდში, როდესაც ბრძენნი და უგუნურნი სხვა კლასისგან განცალკევდებიან, მოდის „ქალაქიდან“, „ტაძრიდან“ და „უფლისაგან, რომელიც მისაგებელს მიაგებს“. პირველი „ხმა“ ქალაქიდან არის „ხმაური“, და ეს „ხმაური“ არის ნუგეშისმცემლის უეცარი მოსვლა.

და როდესაც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაული სრულად დადგა, ყველანი ერთსულოვნად იყვნენ ერთ ადგილას. და უეცრად მოისმა ზეციდან ხმა, თითქმის ძლიერი, მქროლავი ქარისა, და მან აავსო მთელი სახლი, სადაც ისხდნენ. და გამოეცხადათ მათ გაყოფილი ენები, ვითარცა ცეცხლისა, და დაესვენა თითოეულ მათგანზე. საქმეები 2:1-3.

საქმეთა მეორე თავის მეორე მუხლში სიტყვა, რომელიც თარგმნილია როგორც „ხმა“, ნიშნავს „ხმაურს“ და „ჭორს“. „ჭორი“ არის წინასწარმეტყველება. „ხმა“ ანუ „ხმაური“, რომელიც „ქალაქიდან“ გამოდის, წარმოდგენილია „ძლიერი ქარით“. „ქალაქიდან მომავალი ხმაურის ხმა“ არის ისლამის „ჭორი“ ანუ წინასწარმეტყველური უწყება, რომელიც აღნიშნავს ნუგეშისმცემლის მოსვლას გამხმარ ძვალთა ველობე, რომლებიც დახოცილნი იყვნენ „დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერად ეწოდება სოდომი და ეგვიპტე, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს.“

ესაიას ორმოცე თავში „ხმამ“, რომელსაც უნდა მოემზადებინა გზა „აღთქმის მაცნესთვის“, იკითხა, რა უწყება უნდა „ელაღადა“. მას ეუბნათ, რომ „ელაღადა“ ისლამის უწყება. საქმეებში ის „ხმა“, რომელმაც პეტრეს სულიერი „სახლი“ აავსო, იყო „ქარიშხალივით მოქროლე ძლიერი ქარი“, რომელიც ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში ისლამის ოთხი ქარიდან მოდიოდა.

ქალაქიდან ხმაურის ხმა, ტაძრიდან ხმა, უფლის ხმა, რომელიც საზღაურს მიაგებს თავის მტრებს. ესაია 66:6.

იმ ქუჩიდან, სადაც ჩვენი უფალი ჯვარს აცვეს, ნუგეშისმცემელი პირველად ამცნობს უდაბნოში მღალადებლის „ხმას“, რა უნდა იყოს უწყება. შემდეგ ძლიერი ლაშქარი, რომელიც აგებული ტაძარია, როგორც ეს წინასახოვნად იყო ნაჩვენები საწყის მოძრაობაში 1798-დან 1844 წლამდე, აძლიერებს ძაბილს. ძლიერი ლაშქრის მოძრაობა, როდესაც ისინი ისლამის ძაბილს აცხადებენ, მიჰყავს მესამე „ხმამდე“, რომელიც განსაზღვრავს ღმერთის ხმას, როგორც სამსჯავროს, შეერთებულ შტატებზე საკვირაო კანონის მიღების გამო. სწორედ იქ აღასრულებს უფალი მისაგებელს. ეს სამი ხმა იმართება შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის სტრუქტურის ფარგლებში, რაც წარმოადგენს იმ ებრაული სიტყვის საწყის, შუა და დასასრულ ასოებს, რომელიც დიდებულმა ლინგვისტმა შექმნა და ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“. ამის მოგონება შეუძლებელია!

იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიასთან თანხმობაში, რომელსაც ჩვენ ვადგენდით, ესაია შემდეგ მიმართავს ერის დაბადებას.

ვიდრე ტკივილი ეწვეოდა, შვა; ვიდრე საღმობამ მოაწევდა, ვაჟი შვა. ვინ მოისმინა ესოდენი? ვინ იხილა ამგვარი? ნუთუ ქვეყანა ერთ დღეს იშვება? ან ნუთუ ერი ერთბაშად იბადება? რადგან როგორც კი სიონმა იშვა, თავისი ძენი შვა. ნუთუ მე მშობიარობამდე მივიყვან და არ ვაშობინებ? — ამბობს უფალი. ნუთუ მე ვაშობინებ და საშოს დავხშობ? — ამბობს შენი ღმერთი. ესაია 66:7–9.

ერი, რომელიც ქალის ტკივილობამდე იშვა, ცოტა ხნის წინ ქუჩაში იყო — მკვდარი და გამხმარი, მაშინ როცა მთელი მსოფლიო ხარობდა მისი მდგომარეობის გამო. მაგრამ როცა ორი მოწმე წამოდგა, ისინი, რომელნიც ხარობდნენ მათი სიკვდილის გამო, შეშინდნენ. როგორც კი მკვდარი, გამხმარი, მოკლული სხეულები ერად წამოდგებიან, ყველა, ვისაც იერუსალიმი უყვარს, მაშინ მასთან ერთად გაიხარებს. ისინი, ვისაც იერუსალიმი უყვართ, მოიცავენ არა მხოლოდ ას ორმოცდაოთხი ათასის ერს, არამედ ღვთის სხვა ფარასაც, რომელნიც მაშინ ბაბილონიდან არიან მოხმობილნი. 2020 წლის

18 ივლისის იმედგაცრუებიდან აღდგომა სრულდება ნუგეშისმცემლის მოსვლით, რომელიც მკვდარ, გამხმარ „ძვლებს“ „ბალახით აყვავებს.“

იხარეთ იერუსალიმთან ერთად და იმხიარულეთ მასთან, ყოველნო მის მოყვარენო; სიხარულით იხარეთ მასთან, ყოველნო მისთვის მგლოვიარენო; რათა სწოვდეთ და დანაყრდეთ მისი ნუგეშის ძუძუთაგან; რათა იწოვდეთ და დატკბეთ მისი დიდების სიუხვით. რადგან ასე ამბობს უფალი: აჰა, მე გადმოვაფენ მასზე მშვიდობას, ვითარცა მდინარეს, და წარმართთა დიდებას, ვითარცა მოჩუხჩუხე ნაკადულს; მაშინ სწოვდეთ, მის გვერდებზე იქნებით ტარებულნი და მის მუხლებზე იქნებით ნაზად დაყვანებულნი. როგორც დედა ანუგეშებს თავის შვილს, ისე განუგეშებთ თქვენ; და ნუგეშცემულნი იქნებით იერუსალიმში. და როცა ამას იხილავთ, გაიხარებს თქვენი გული, და თქვენი ძვლები აყვავდებიან ბალახით; და უფლის ხელი ცნობილი იქნება მის მსახურთა მიმართ, ხოლო მისი რისხვა — მის მტრებზე. ესაია 66:10–14.

ალფა და ომეგა ესაიას უკანასკნელი თხრობის დასასრულს სწორედ იმ ადგილას ათავსებს, სადაც იგი დასაწყისში იწყებოდა — ნუგეშისმცემლის მოსვლის იდენტიფიცირებით. და, როგორც ყოველთვის ხდება ყოველი იმ უწყების შემთხვევაში, რომელიც ელიას უწყებას წარმოადგენს, იგი განთავსებულია იმ კონტექსტში, რომლითაც უფალი წყევლით სცემს ქვეყანას.

რადგან, აჰა, უფალი მოვა ცეცხლით, და თავისი ეტლებით — გრიგალივით, რათა თავისი რისხვა მძვინვარებით მოაქციოს, და თავისი მხილება — ცეცხლის ალებით. რადგან ცეცხლითა და თავისი მახვილით განიკითხავს უფალი ყოველ ხორცს; და უფლის მიერ დახოცილნი მრავალნი იქნებიან. ისინი, ვინც თავს იწმენდენ და განიწმიდებიან ბაღებში, ერთ ხეს უკან, შუაგულში, ღორის ხორცს რომ ჭამენ, და სისაძაგლეს, და თავს, ერთიანად მოისპობიან, ამბობს უფალი. რადგან მე ვიცი მათი საქმენი და მათი ზრახვანი: დადგება ჟამი, როდესაც შევკრებ ყველა ერსა და ენას; და მოვლენ ისინი, და იხილავენ ჩემს დიდებას. ესაია 66:15–18.

უგუნური ლაოდკიელი ადვენტისტები, რომლებიც დგანან კეთილისა და ბოროტის შეცნობის იმ „ხის“ უკან, რომელიც ედემის „ბაღის“ „შუაგულშია“, ამტკიცებენ, რომ საკუთარ თავს წმენდენ და განიწმინდავენ, მაშინ როცა სინამდვილეში ბაბილონის უწმინდურ მოძღვრებებს ჭამენ და იმალებიან, როგორც ადამი და ევა იმალებოდნენ, იმ ცოდვების გამო, რომელთა დათმობაც ზედმეტად უყვარდათ. ისინი ყველა სხვა ერთან ერთად შეისანსლებიან. ისინი დაპირისპირებულნი არიან ბრძენთ, რომლებიც იქნებიან „ნიშანი“. „ნიშანი“ არის „დროშა“, რომელიც წარმოადგენს შაბათს, რაც არის უფლის, შენი ღმერთის, ნიშანი, რომელიც სინამდვილეში განწმენდს მის ხალხს.

ამიტომ ისრაელის ძეებმა დაიცვან შაბათი, რათა აღასრულონ შაბათი თავიანთ თაობებში, როგორც საუკუნო აღთქმა. იგი არის ნიშანი ჩემსა და ისრაელის ძეებს შორის სამარადისოდ; რადგან ექვს დღეში უფალმა შექმნა ცა და დედამიწა, ხოლო მეშვიდე დღეს დაისვენა და განისვენა. გამოსვლა 31:16, 17.

ბრძენნი არ იმალებიან მოჩვენებითი აღმსარებლობის ხის უკან; ისინი აღმართულნი არიან, როგორც ნიშანი, და ღმერთის დიდებას წარადგენენ დიდი ბრძოლის საბოლოო

სცენებში. მისი დიდება მისი ხასიათია, ხოლო მისი ხასიათის ის ელემენტი, რომელსაც ისინი სამყაროს წარუდგენენ, არის ალფა და ომეგა, დასაწყისი და დასასრული, პირველი და უკანასკნელი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „ჭეშმარიტება“.

და მე დავდებ ნიშანს მათ შორის და გავგზავნი მათგან გადარჩენილებს ხალხებთან: თარშიში, ფულსა და ლუდში, მშვილდის მსროლელებთან, თუბალსა და იავანში, შორეულ კუნძულებზე, რომელთაც არ სმენიათ ჩემი სახელი და არ უხილავთ ჩემი დიდება; და ისინი გამოაცხადებენ ჩემს დიდებას წარმართთა შორის. და მოიყვანენ ყველა თქვენს ძმას შესაწირავად უფლისათვის ყველა ერიდან: ცხენებით, ეტლებით, საკაცეებით, ჯორებითა და სწრაფი პირუტყვით, ჩემს წმიდა მთაზე, იერუსალიმში, ამბობს უფალი, როგორც ისრაელის ძენი მიაქვთ შესაწირავი წმიდა ჭურჭლით უფლის სახლში. და მათგანაც ავირჩევ მღვდლებად და ლევიანებად, ამბობს უფალი. რადგან როგორც ახალი ცანი და ახალი ქვეყანა, რომელთაც მე შევექმნი, დარჩებიან ჩემს წინაშე, ამბობს უფალი, ასევე დარჩება თქვენი თესლი და თქვენი სახელი. და იქნება ასე, რომ ერთი ახალმთვარობიდან მეორემდე და ერთი შაბათიდან მეორემდე მოვა ყოველი ხორცი ჩემს წინაშე თაყვანისსაცემად, ამბობს უფალი. და გამოვლენ ისინი და იხილავენ იმ კაცთა გვამებს, რომელთაც შესცოდეს ჩემს წინააღმდეგ; რადგან მათი მატლი არ მოკვდება და მათი ცეცხლი არ ჩაქრება; და ისინი საძაგლობად იქნებიან ყოველი ხორცისთვის. ესაია 66:16–24.

ესაიას საბოლოო წინასწარმეტყველური მონათხრობი იწყება ნუგეშისმცემლის მოსვლით 2023 წლის ივლისში, და მონათხრობი სრულდება სწორედ იქ, სადაც დაიწყო. იგი მოდის შვიდი ქუხილის დაფარულ ისტორიაში, რომელიც იბეჭდება განსაცდელის ვადის დახურვამდე სწორედ წინ. იგი საწყისში მიღერიტული მოძრაობის გამეორებას უკავშირებს დასასრულში ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის ისტორიას. იგი წყევლის უწყებას, რომელიც ელიას უწყებას თან სდევს, წარმოაჩენს როგორც ისლამის წინასწარმეტყველური საქმის უწყებას, რომლითაც ხალხები განრისხდებიან, როცა უფალი მას იყენებს სამსჯავროს მოსატანად „პირველად“ შეერთებულ შტატებზე კვირადღის კანონის გამო, და „ბოლოს“ მთელ სამყაროზე, იმავე აჯანყებისათვის.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ესაიას ბოლო ნარატივის განხილვას.